

UZ NOVE RESTAURATORSKE ZAHVATE U TROGIRU I DUBROVNIKU

Kruno Prijatelj

DOPUNA TEKSTA SIGNATURE SLIKARA BLAŽA JURJEVA TROGIRANINA

Krajem 1961. godine, za vrijeme restauriranja poliptiha Blaža Jurjeva iz crkve sv. Jakova na Čiovu u Trogiru, ispod svečeva reljefnog drvenog polihromiranog lika bila je otkrivena slikareva signatura pisana gotičkim kurzivom zelene boje, koja je definitivno potvrdila hipotetično rekonstruirani profil ovog velikog majstora »dalmatinske slikarske škole«. Signatura glasi:¹

Blassius
pincssit

M̄ 436
die messi
zugni 12¹

U povodu pripremnih radova za izložbu slikâ Blaža Jurjeva restauratorska radionica Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Splitu prihvatila se 1984. godine dopunskog čišćenja tog dragocjenog poliptiha. U tom zahvatu, koji je izvršio restaurator Branko Pavazza, otkriven je niže od spomenute signature, odstranjivanjem sloja crne boje, tekst koji je isto tako pisan gotičkim kurzivom, ali ljepšim rukopisom i tamno crvenom bojom koji glasi:

Vlatcho
Budi(c)h

¹ Prvu objavu otkrića v. u člančiću: Poliptih iz Čiova — rad slikara Blaža Jurjeva Trogirana, Vjesnik, Zagreb 2. 12. 1961. (autor Vinko Zlamalik). O tom nalazu v. još: G. Gamulin, Blassius pincssit, Telegram, Zagreb 15. 12. 1961.; C. Fisković, Splitska slikarska škola trinaestog stoljeća, Slobodna Dalmacija, Split 31. 12. 1961; K. Prijatelj, Uz nalaz potpisa Blaža Jurjeva Trogirana, Bulletin Zavoda za likovne umjetnosti JAZU IX, 3, Zagreb 1961, str. 190—195.

Mislimo da se to ime može s velikom vjerojatnošću poistovjetiti s onim »Vlatcho budinich botario cive Tragurii«, koji se navodi kao svjedok (»testis«) uz plemića Jakova Nikolina Kvarka, »examinatora« i svećenika Ivana Marinova trogirskog kanonika spomenutih u trogirskom notarskom spisu od 13. svibnja 1450. koji potvrđuje da je Ivan de Munda (koji se navodi kao svjedok i u Blaževoj oporuci od 28. travnja 1448. u Zadru) iznio kao oporučni zastupnik nedavno preminulog Blaža pred te svjedoke »quodam cedula papiri quoddam inventarium bonorum qua sunt presens in civitate et districtu Tragurii« majstora Blaža.²

Tekst na srednjem polju poliptiha Blaža Jurjeva iz crkve sv. Jakova u Trogiru (nakon restauriranja 1961. god.)

² V. dokument u C. Fisković, Poliptih Blaža Jurjeva u trogirskoj katedrali, Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji 14, Split 1962, str. 134; K. Prijatelj, Slikar Blaž Jurjev, Zagreb 1965, str. 64, dok. 33.

Neminovno se postavlja pitanje zašto se ime Vlatka Budinića (Budića?) nalazi ispod slikareve signature. Iako su moguća i druga tumačenja, čini mi se da se može prihvatiti mogućnost da je taj ugledni obrtnik mogao biti predstavnik bratovštine sv. Jakova na Čiovu koja je 1436. godine naručila poliptih kod našeg majstora. To bi mogao biti i ključ njihove kasnije veze koja se ogleda i u činjenici da je Vlatko bio pozvan kao svjedok u tom pravnom činu neposredno nakon umjetnikove smrti. Zašto je Vlatkovo ime opet kasnije prebojano, ostaje još tajna.

Tekst na srednjem polju poliptiha Blaža Jurjeva iz crkve sv. Jakova u Trogiru (nakon restauriranja 1984. g.)

Treba naglasiti da je prigodom ovog najnovijeg restauratorskog zahvata očišćen i drveni reljefni lik sv. Jakova. Tom su prilikom skidanjem sloja prljavštine i laka otkrivene nove vrijednosti u slikanju lica sv. Jakova. Na njemu su oči dobile novi sjaj, inkarnat neslućenu mekoću,

a posebno su došli do izražaja slobodno slikani oblici obrva, brade, brkova i kose. Isto tako dobila je novu zvonkost površina inkarnata lica i ruke kompostelskog apostola i nijanse boja na odjeći, od crvenila ruba tamnoplave haljine, crvene pruge na njoj i crvene podstave tamnosmeđeg plašta na kojem su pronađeni i tragovi zlatnih odsjaja. Bez obzira je li Blaž sam izvodio skulpture na svojim poliptisima što smatram vrlo vjerojatnim, ili je njih koncipirao, a izveli su ih njegovi suradnici drvo-rezbari, nema sumnje da ih je sam bojadisao.³

PALMERINIJEVA PALA IZ CRKVE SV. SPASA U DUBROVNIKU

Godine 1978. nepoznato je lice oštrim predmetom uzduž i poprijeko proparalo oltarnu palu Kristova uzašašća slikara Pier Antonija Palmerinija iz Urbina u crkvi sv. Spasa u Dubrovniku.

Ta je slika slikana temperom na drvu bila u doba austrougarske uprave prenesena na platno. Godine 1967. restaurator Filip Dobrošević iz Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Splitu izvršio je na njoj manji restauratorski zahvat. Nakon ovog posljednjeg teškog oštećenja slika je bila pohranjena u obližnji samostan Male braće u Dubrovniku, a odatle je prenesena u Split gdje su 1983—1984. godine restauratori Regionalnog zavoda u Splitu Filip Dobrošević, Špiro Katić i Slavko Alač izvršili novi detaljni popravak: radi spomenutih proreza i odgovarajućih oštećenja slika je nalijepljena na tvrdnu drvenu podlogu, skinuti su preslici iz austrijskog razdoblja i potamnijeli lak, obavljeno je retuširanje oštećenih dijelova boje i dodan zaštitni lak.

Tim je zahvatom slika poprimila dosta od svog izvornog izgleda jer su uklonjeni stari retuši prve restauracije, pa je zasjala u nekim svojim originalnim vrijednostima. Došla je do punog izražaja ljestvica boja u kojoj dominiraju plava, crvena, zelena i smeđa. Naročito je zasjao plavi krajolik u pozadini, a nove je fine dobila i slikovita utvrda s lijeve strane tog pejzaža slikana u smeđim tonalitetima.

Posebno je zanimljivo što je na donjem srednjem dijelu slike, desno od plave lokve vode, uklanjanjem preslikanog sasječenog panja i raslinja oko njega otkriven jedan novi i nepoznat detalj: slobodno naslikani mali psić kovrčaste dlake.

Ovu palu je naslikao Pier Antonio Palmerini iz Urbina 1527—1528. godine i za nju dobio 150 dukata, što je za Dubrovnik predstavljalo izuzetnu visoku svotu. Taj je slikar bio zajedno sa slikarom Giacocom di Marco iz Firenze došao u Dubrovnik 1526. na poziv Republike, a obojici su bili dodijeljene radionice u kući u blizini crkve Domino koja je pripadala Klarisama. Palmerini je 1528. godine naslikao po narudžbi vlastelina Nikole Bunića i veliki poliptih — ormar za relikvije u sakristiji dubrovačkog samostana Male braće, a iste je godine izveo i zastavu postolarskog ceha koja se nije sačuvala. Njegov je rad možda i sačuvana

³ Najljepše zahvaljujem prof. Vladimiru Rismondu koji mi je pomogao pri čitanju otkrivenog teksta.

zastava krojačkog ceha s likom Bogorodice i sv. Omobona. Ostaje u Dubrovniku, čini se, do oko 1530. godine. Iz sačuvane pale iz crkve sv. Spasa i spomenutog poliptiha — ormara u Male braće proizlazi da ovaj urbinski slikar i suvremenik Rafaela nije shvatio ili upoznao poruku tog svog velikog sugrađanina, već je više bio pod utjecajem starijeg urbinskog slikarskog kruga u kome su dominirali Rafaelov otac Giovanni Santi, Timoteo Viti i Evangelista di Pian di Meleto. Premda je to sli-

Pier Antonio Palmerini, Uzašašće Kristovo, Dubrovnik, crkva sv. Spasa (prije oštećenja 1978. g.)

karstvo bilo konzervativno za talijansku situaciju, za dubrovačku je sredinu značilo napredak u prihvaćanju tekovina renesansnog likovnog izraza.¹

God. 1971. je M. Gligorijević detaljnije obradila Palmerinijev umjetnički lik i sakupila sve poznate podatke o njemu u Dubrovniku i Italiji. Što se tiče Palmerinijeve mladosti, ona donosi podatak da je učio u Urbinu kod Timotea Vitija. U vezi s njegovom aktivnošću u Dubrovniku ona rezimira prije navedene činjenice. Nabrajajući mnoga Palmerinijeva djela u Urbinu iz lokalne historiografije ona spominje kao jedino sačuvanu i reproduciranu sliku »Bogorodica i sveci Jakov, Ante opat, Kristofor i Luka«, koja se čuva u sakristiji urbinske katedrale (Museo Albani), a bila bi vjerojatno nastala 1532. godine na temelju jednog ugovora. Ova se slika mnogo razlikuje od dubrovačkih. Iako je autorica smatra

Pier Antonio Palmerini, Uzašašće Kristovo, Dubrovnik, crkva sv. Spasa (nakon restauriranja 1983—1984. g.), detalj

¹ O Palmerinijevim slikama u Dubrovniku v.: K. Prijatelj, Prilozi slikarstvu XV—XVII stoljeća u Dubrovniku, Historijski zbornik IV, 1—4, Zagreb 1951, str. 179—182; J. Tadić, Građa o slikarskoj školi u Dubrovniku XIII—XVI v., II, Beograd 1952, dok. 1040, 1041, 1046, 1049, 1051, 1052, 1055; C. Fisković, Nekoliko podataka o starom dubrovačkom slikarstvu, Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji 10, Split 1956, str. 151; V. Đurić, Dubrovačka slikarska škola, Beograd 1963, str. 165—170; K. Prijatelj, Dubrovačko slikarstvo 15. i 16. stoljeća, Zagreb 1968, str. 30.

tipičnim radom urbinskog renesansnog slikarstva, bio bih skloniji tu sliku smatrati manirističkom. U svakom slučaju Palmerini je, povrativši se u zavičaj, promijenio svoj stil. Umro je u Urbinu 1538. godine.²

Pier Antonio Palmerini, Uzašašće Kristovo, Dubrovnik, crkva sv. Spasa (nakon restauriranja 1983—1984. g.)

² M. Gligorijević, Pier Antonio Palmerini, Zbornik za likovne umetnosti 7, Novi Sad 1971, str. 55—81.

Posljednji važnji spomen Palmerinija u novijoj talijanskoj historio-
grafiji vezan je uz izlaganje njegove spomenute urbinske slike na veli-
koj izložbi održanoj u Anconi 1981. godine »Lorenzo Lotto nelle Marche
— Il suo tempo — Il suo influsso« u sekciji »Pittura nella Marche tra
il 1515 il 1540 circa«. U katalogu se iznose podaci o djelovanju urbin-
skog slikara u Dubrovniku i zavičaju. Pretpostavlja se da se Palmerini
vratio u rodni kraj oko 1530. gdje je mogao doći u dodir s maniristič-
kim slikarskim krugom koji je vršio dekoracije Ville Imperiale u Pesaru
na kojima su radili mnogi istaknuti slikari, od Dossa do Bronzina, od
Rafaelina del Colle do Girolama Genga. Ta je pretpostavka bazirana na
činjenici da se u njegovim kasnijim radovima osjećaju odjeci novog
likovnog izraza sazrelog prvih decenija Cinquecenta između Toscanie, Ri-
ma i Emilije. U katalogu se također spominje 1538. kao godina slikareve
smrti, a izložena slika je reproducirana i opisana s izmjenom imena sv.
Luke u sv. Joakima i s podacima o njenoj luneti s Bogom Ocem na
kojoj je naročito naglašen maniristički duh »pieno di affettazione.«³

LIK DONATORA NA TROGIRSKOJ PALI JACOPA CONSTANTINA

U svesku 23. ovih »Priloga« pisao sam o pali signiranoj 1599. godine
u dominikanskoj crkvi u Trogiru od slikara Jacopa Constantina (Con-
stantinija?) iz Cadorea. Na njoj je na gornjem dijelu bila prikazana Bo-
gorodica s Djetetom među anđelima, a na donjem bl. Augustin Kažotić
i sv. Rajmund de Penafort. Tom sam prilikom rekao da je to djelo
»doživjelo premaz i nestručne popravke tako da je onemogućena prava
analiza njegovih likovnih kvaliteta«. ¹ Velike je promjene slika doživjela
najvjerojatnije u prošlom stoljeću kad su na pali izvršene i suštinske
izmjene u ikonografskom sadržaju. Na molbu samostana palu je poprav-
ljao 1947. godine slikar amater R. Vučemilović. Zapis o tome zahvatu
prekriven je nakon fotografiranja novim platnom u povodu najnovijeg
restauriranja. ²

³ Lorenzo Lotto nelle Marche, Il suo tempo, Il suo influsso, catalogo a
cura di P. Dal Poggetto e P. Zampetti, Firenze 1981, str. 296—298, scheda n.
69 (Autor: Silvia Cuppini Sasso).

¹ K. Prijatelj, Trogirske slikarske teme, Prilozi povijesti umjetnosti u
Dalmaciji 23, Split 1983, str. 271—274.

² I. Delalle, Trogir — Vodič po njegovoj historiji, umjetnosti i životu,
Split—Trogir 1936, str. 75 — piše za ovu palu »slika je davno bila loše po-
pravljena od jednog domaćeg majstora«. Kult bl. Augustina Kažotića bio je
službeno potvrđen od pape Klementa XI god. 1702. za dominikanski red i
gradove Luceru, Trogir i Zagreb (v. Leksikon ikonografije, liturgike i simbo-
like zapadnog kršćanstva — uredio A. Badurina, Zagreb 1979, str. 135). Taj
datum ne mora mnogo značiti u ovom slučaju jer je poznato da je u Trogiru
i ranije postojao kult bl. Augustina Kažotića. U riznici katedrale povezuje
se s njim jedna bogato ukrašena kasnogotička mitra, a pala Palme Mlađeg
u katedrali smatra se da prikazuje uz sv. Augustina, crkvenog naučitelja
i bl. Augustina Kažotića (v. I. Delalle, o. c., str. 60, 65).

Restauratorska radionica Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Splitu restaurirala je, naime, ovu palu 1984. godine (restaurator Špiro Katić). Restauriranje pale obuhvatilo je prebacivanje na novo platno, odstranjivanje potamnjelog laka i preslika te retuširanje oštećenja. Već u toku sondiranja uočeno je da je lik bl. Augustina Kažotića potpuno preslikan i da se ispod njega nalazi drugi lik. Stoga je potpuno

Jacopo Constantino, Oltarna pala, Trogir, dominikanska crkva (prije restauriranja 1984. g.)

skinut sloj boje s bl. Kažotića u dominikanskom ruhu uz koga su bili položeni mitra i biskupski štap. Ispod sveca otkriven je dotad potpuno preslikani lik čovjeka srednjih godina, kratke crne kose i bradice s rumenim obrazima, odjeven u svečanu ceremonijalnu odjeću mletačkog

dostojanstvenika ljubičaste boje sa svijetlijim odsjajima i s ljubičastom stolom preko lijevog ramena. Kleči s rukom položenom na prsima na kojoj je bogati prsten na ljubičastom jastuku. Boja odjeće tog lika, koji očito predstavlja donatora slike, nešto je svijetlija varijanta boje Bogorodične haljine.

Lik sv. Dominika s lijeve strane bio je pretvoren u sv. Rajmunda s manjim izmjenama, od kojih je najveća dodavanje dvaju velikih ključeva u desnoj ruci. Uz atribute osnivača dominikanskog reda — knjiga u desnoj i raspelo u lijevoj ruci te zlatna zvijezda na čelu, koja je pri čišćenju zasjala — restaurator je zadržao ključeve kao dokumentaciju ovog zahvata.

Time što je otpao bl. Augustin Kažotić i grad na donjem dijelu slike prije posljednjeg restauriranja između bl. Augustina i sv. Rajmunda, a sada između sv. Dominika i donatora ne može se više smatrati prikazom južnotalijanskog grada Lucere u kome je Kažotić bio biskup od 1317. do 1323, nakon što je od 1303. godine upravljao zagrebačkom biskupijom. U spomenutom sam članku, uspoređujući s poznatim nam prikazima Lucere, uočio da je to njezin »izmišljeni prikaz«. Sada, budući da se radi o sv. Dominiku, moglo bi se pomišljati na Bolognu s obzirom na trjemove s lukovima, okruglu crkvu, kule i zvonike, premda su i te pojedinosti nedovoljne za identifikaciju sa sigurnošću prikazanoga grada. Očito je, međutim, da se ne radi o Trogiru.

Važniji bi zadatak bio utvrditi tko je prikazani donator. Bez sumnje se radi o visokom mletačkom dostojanstveniku s obzirom na raskošnu dugu ljubičastu odjeću širokih nabranih rukava i ljubičastu stolu te ljubičasti jastuk na kojem kleči pred Bogorodicom i sv. Dominikom.

P. Molmenti navodi da su u 16. stoljeću umjesto duge crne haljine koju su uz plemiće bili počeli nositi i drugi građani, plemići u pratnji Dužda morali nositi »la veste color paonazzo«.³ C. Fisković opisuje na pali Jacopa Palme Mlađega »Bogorodici sa svecima Ivanom Krstiteljem i Franjom i sa dva mletačka dostojanstvenika« iz splitske katedrale lik plemića u ljubičastoj odjeći obrubljenoj bijelim krznom sa širokom stolom na desnom ramenu i predlaže njegovu identifikaciju s mletačkim povjesničarom i diplomatom Paolom Paruta koji je bio prokurator Sv. Marka. Nosioci su te visoke časti nosili krajem 16. stoljeća ljubičastu odjeću i stolu crvene boje.⁴

Iako nisam u dostupnoj mi literaturi našao tko je u Veneciji krajem 16. stoljeća nosio odjeću i stolu ljubičaste boje, očito je da je i na ovoj prikazan neki visoki mletački plemić i funkcionar koji je dao izraditi ovu palu za trogirsku dominikansku crkvu. Budući da je mletački gradski knez u Trogiru od 1598. do 1601. godine bio Domenico Minio, čini mi se vrlo vjerojatna mogućnost da bi on mogao biti taj prikazani

³ P. Molmenti, *La storia di Venezia nella vita privata dalle origini alla caduta della repubblica*, II izdanje, Torino 1880, str. 275.

⁴ C. Fisković, *Palma il Giovane na Orebićima*, Radovi Zavoda JAZU u Zadru 29—30, Zadar 1983, str. 107—108.

Jacopo Constantino, Oltarna pala, Trogir, dominikanska crkva (nakon restauriranja 1984. g.)

lik, tim više što se zvao Dominik i mogao stoga naručiti palu svom svetom zaštitniku.⁵

Taj se isti knez navodi u dokumentu iz 1598. godine o posudbi 500 dukata od mletačke vlade za Bokanićevo dovršenje zvonika trogirske katedrale. Tome su knezu u prizemlju zvonika, na zidu predvorja crkve, stanovnici Trogira postavili 1601. godine spomen-ploču »perpetuae memoriae ac devotionis signum«.⁶

Jacopo Constantino, Oltarna pala, Trogir, dominikanska crkva (nakon restauriranja 1984. g.), detalj

Želio bih na kraju napomenuti da su godine nastanka ove pale posebno značajne za umjetnički život Trogira. To je doba s jedne strane podizanje Bokanićeve zadnjeg kata zvonika katedrale i uopće trogirske

⁵ Knezovi grada Trogira za mletačke vladavine u *P. Andreis*, Povijest grada Trogira II, Split 1978, str. 403.

⁶ *C. Fisković*, Trifun Bokanić graditelj zvonika trogirske katedrale, Novo doba, Split, Božić 1940. Vidi i *I. Delalle*, o.c., str. 54, 56.

aktivnosti Tripuna Bokanića i njegove radionice, a s druge, upravo 1599—1600. godine u Trogiru se naručuju pala Palme Mlađega u katedrali i dvije pale Giovannijske Battiste Argentija: ona »Gospe Ružarija« u istoj crkvi sv. Dominika i ona »Bogorodica sa svecima Nikolom i Petrom« u crkvi sv. Petra na Čiovu koju daju slikati bratimi hrvatskog imena.⁷ Nekoliko će godina kasnije Trogir dobiti još dvije Palmine pale, palu Bladasarea D'Anna i nešto kasnije dvije pale Mateja Ponzonija-Pončuna.

Tako je i u ovom razdoblju kasnog manirizma i ranog baroka dominirao krug naručitelja profinjena ukusa i visoke kulture koji je znao nabavljati veliki broj djela vrsnih domaćih i stranih umjetnika za svoj grad, kao i u cvatnom razdoblju druge polovine Quattrocenta kad su djelovali Nikola Firentinac, Andrija Aleši i Ivan Duknović i naručivale se slike Gentilea Bellinija.⁸

⁷ K. *Prijatelj*, o. c., str. 253—265.

⁸ Fotografije za sva tri priloga izradio je Živko Bačić, osim fotografije br. 3 koju je snimio Nenad Gattin.

Kruno Prijatelj

Giunta alla firma del pittore Blaž Jurjev

Durante un nuovo restauro nel 1984 del polittico del 1436 del noto pittore dalmata del Quattrocento Blaž Jurjev proveniente dalla chiesa di S. Giacomo sull'isola di Čiovo a Trogir è stata scoperta una giunta alla firma del pittore che — ritrovata nel 1961 — confermò la ricostruzione di questa importante personalità della pittura tardogotica croata. Si tratta del nome di »Vlatcho Budi(c)h«, che si può con grande probabilità identificare con quel Vlatcho Budinich bottario citato in un documento del 1450 collegato col testamento dell'artista. Non è escluso che questo artigiano cittadino di Trogir fosse stato capo della confraternita che ordinò il polittico al pittore. Il restauro rese visibile in certi particolari ora ripuliti specialmente sulla statua lignea del santo anche l'alta qualità artistica del maestro.

La pala del Palmerini nella chiesa del S. Salvatore a Dubrovnik

La pala di Pier Antonio Palmerini, che questo pittore urbinato residente a Dubrovnik nella seconda metà del terzo decennio del Cinquecento dipinse nel 1527—1528 nella chiesa del S. Salvatore e che rappresenta »L' ascensione di Cristo«, fu terribilmente danneggiata da un folle nel 1973. Un dettagliato restauro nel 1983—1984 ne rivelò le qualità originali e diede la possibilità di riscoprire nel primo piano della parte inferiore del dipinto un cagnolino bianco ricciuto dipinto con vivace spontaneità e libertà della pennellata.

Il ritratto del donatore sulla pala di Jacopo Constantini a Trogir

Durante il restauro del 1983 della pala rappresentante la Vergine col Bambino tra angeli con i santi Raimondo e Agostino Kažotić (Casotti) dipinta del pittore cadorino Jacopo Constantini nel 1599 nella chiesa di S. Domenico di Trogir, che era stata maldestramente ridipinta, sotto il personaggio del beato traurino vescovo di Zagabria e Lucera è stato scoperto il ritratto del donatore dell' opera: un personaggio appartenente all' alta nobiltà veneziana in veste e stola paonazza inginnocchiato su un cuscino dello stesso colore. Il restauro ha pure scoperto che le chiavi nelle mani del cosiddetto S. Raimondo sono state aggiunte e che il santo in preghiera sotto la Vergine è S. Domenico.

L'autore propone di identificare il donatore con Domenico Minio che resse quale conte della repubblica veneta la città di Trogir dal 1598 al 1601 e che con molta probabilità si fece ritrarre davanti il suo omonimo santo protettore. Si può supporre che il Minio fosse stato amatore dell' arte. Durante il suo governo fu in gran parte edificato il piano superiore del campanile del duomo di Trogir da Tripun Bokanić, fu allargata la piazza principale della città e furono eseguite importanti pale d' altare fra le quali quella di Jacopo Palma il Giovane nel Duomo e due di Giovanni Battista Argenti nelle chiese di S. Domenico e S. Pietro sull' isola di Čiovo.